

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: H. H. T., narozen X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-32081-3/ČJ-2025-930310-V233 ze dne 7. 11. 2025

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 11. 8. 2025 Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložila žalobci správní vyhoštění. Stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy“), v délce tří let od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států. Zároveň stanovila dobu k vycestování z území členských států v délce třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí a vyslovila, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobcovo odvolání žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 11. 2025 zamítla.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně náležitě nezjistil skutečný stav věci bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podotkl, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, musí správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, přičemž správní orgán prvního stupně opomněl zjistit skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Podle žalobce došlo v této souvislosti i k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgán prvního stupně ve věci nepřijal řešení odpovídající okolnostem případu a nešetřil oprávněné zájmy žalobce.
3. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřiměřené, pokud jde o uložené opatření i délku správního vyhoštění, a neodpovídá okolnostem případu. Upozornil na to, že plně spolupracoval se správním orgánem, vypověděl pravdu o svém pobytu a důvodech jeho nelegálnosti. Zdůraznil, že na území pobýval společně se svou družkou, občankou České republiky, s níž je zasnouben. Výsledkem žalobce a jeho družky bylo prokázáno, že mají vážný partnerský vztah, plánují společný život, rodinu a uzavření manželství. Zatím tedy není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nicméně rodinným příslušníkem občana Evropské unie je i osoba, která s občanem Evropské unie trvale žije ve vztahu obdobnému vztahu rodinnému. I přesto, že zákonodárce rámci vyhoštění cizince stanovil v zákoně o pobytu cizinců to, že pro potřeby správního vyhoštění se osoba cizince ve vztahu podle § 15a odst. 2 zákona o pobytu nebude považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie, nelze takovou skutečnost opomenout, aniž by byla dostatečně obsáhnuta do úvah rozhodujícího orgánu a přihlédnuto k zájmům nejen samotného cizince, ale také zájmům dotčené družky – občanky České republiky.
4. Žalobce podotkl, že uložit správní vyhoštění partneru občana Evropské unie lze pouze výjimečně, pokud je takový postup přiměřený a je-li to nezbytné pro ochranu veřejného pořádku a bezpečnosti státu. Je nutné, aby důvody vyhoštění byly kvalitativně silné a musí být provedeno detailní posouzení individuální situace. Dodal, že vyhoštění je nepřípustné, pokud by vedlo ke zmaření rodinného života občana Evropské unie, resp. dojde-li k rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy.
5. Dále namítal, že správní orgán prvního stupně ani žalovaná neprovedly pečlivé posouzení přiměřenosti ve smyslu čl. 3 odst. 2 směrnice 2004/38/ES a § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nepřiměřené.
6. Za nepravdivé označil tvrzení žalované, že nepřicházel v úvahu jiný postup než uložení správního vyhoštění. Zejména nízká závažnost protiprávního jednání, toliko neoprávněný pobyt na území, a deklarované vazby na občanku České republiky přinejmenším zakládaly předpoklad pro to, aby rozhodnutí obsahovalo řádnou úvahu o tom, proč nebylo možné

uložit toliko povinnost opustit území České republiky. Žalobce rovněž vyjádřil nesouhlas s délkou uloženého vyhoštění, neboť ji považoval za nepřiměřenou.

7. Dále žalobce zpochybnil přezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i napadeného rozhodnutí, neboť neobsahují úvahy o dopadech vyhoštění na družku žalobce a o tom, proč je správní vyhoštění v daném případě nezbytné. Žalobce rovněž namítal porušení základních zásad činnosti správních orgánů, které nedostatečně posoudily všechny okolnosti daného případu. Závěrem žaloby citoval § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
8. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť v rámci správního řízení se dostačujícím způsobem vypořádala se vším, co vyšlo v řízení najevo. Dodala, že doba tří let, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států, zcela odpovídá veškerým relevantním okolnostem případu. Při stanovení této doby byly vzaty v úvahu skutečnosti svědčící v prospěch i neprospěch žalobce. V průběhu správního řízení bylo dostatečně prokázáno, že družka žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie a žalobce realizoval svůj partnerský vztah v době, kdy nedisponoval žádným oprávněním k pobytu. Poukázala na skutečnost, že žalobce podal toliko blanketní odvolání. Žalovaná uzavřela, že v odvolacím řízení neporušila žádné zákonné ustanovení, a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

10. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud zdůrazňuje, že každý žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Totéž podle názoru zdejšího soudu platí i pro citaci judikatury, pokud žalobce nijak neupřesní, co konkrétně z toho kterého judikátu pro svůj případ dovozuje. Soud dále podotýká, že není možné, aby za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval jeho obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Afs 171/2021-44).
11. V nyní řešené věci nedosahuje kvality žalobních bodů část žaloby, ve které žalobce bez bližšího upřesnění uvedl, že správní orgán prvního stupně náležitě nezjistil skutečný stav věci bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 správního řádu, nezjistil skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce (§ 50 odst. 3 správního řádu) a nešetřil oprávněné zájmy žalobce (§ 2 odst. 3 a 4 správního řádu). Žalobce totiž v žalobě neuvedl, v čem konkrétně byla skutková zjištění správního orgánu prvního stupně nedostatečná, v čem konkrétně nešetřil oprávněné zájmy žalobce a jaké skutečnosti svědčící v žalobcův prospěch nebyly zjištěny.

12. Soud zároveň nepřehlédl, že tyto výhrady žalobce vznesl proti postupu správního orgánu prvního stupně. Předmětem soudního přezkumu je však rozhodnutí odvolacího orgánu, a nikoli rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobní argumentace proto musí směřovat právě proti rozhodnutí odvolacího orgánu (žalované), a nikoli proti prvostupňovému rozhodnutí, které nikterak nereflexuje úvahy odvolacího orgánu vyvolané odvoláním. Není-li žalobce spokojen se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu správní žaloby zřejmé, které závěry odvolacího orgánu (žalované), nikoli správního orgánu prvního stupně, pokládá za nedostatečné či nesprávné, a z jakých důvodů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2023, č. j. 3 As 55/2021-48). Žalobce v nyní řešené věci však shora uvedené námitky směřoval proti postupu správního orgánu prvního stupně, a navíc nijak neupřesnil, z jakých konkrétních důvodů vztahujících se k jeho případu považuje postup správního orgánu za nesprávný.
13. Kvality žalobního bodu nedosahuje ani obecně tvrzené údajné porušení základních zásad činnosti správních orgánů, neboť žalobce blíže nepopsal, jakým konkrétním postupem měly správní orgány tyto zásady (opět blíže nespecifikované) porušit. Totéž platí pro prostou citaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a citaci části § 174a téhož zákona.
14. Výše označeným námitkám nedosahujícím kvality žalobních bodů se soud více nevěnoval.
15. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí, tj. že napadené rozhodnutí neobsahuje úvahy žalované o tom, proč je nezbytné správní vyhoštění žalobce v situaci, kdy bylo možné stejného cíle dosáhnout uložením povinnosti opustit území, a dostatečně se nezabýval přiměřeností rozhodnutí. V této souvislosti soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě, jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaná v nyní řešené věci dostala, neboť z jejího rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházela a jak o nich uvažila. Za podstatnou soud rovněž považuje skutečnost, že žalobce podal toliko blanketní odvolání, které ani na výzvu dále nedoplnil, a tedy nevznesl žádné odvolací námitky, na které by žalovaná mohla konkrétně reagovat. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro úplný nedostatek důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v nyní řešené věci nenastala.
16. Je pravdou, že otázkou, zda bylo možné v žalobcově případě uložit povinnost opustit území, se žalovaná v napadeném rozhodnutí výslovně nezabývala, avšak z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že shledala naplnění zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění.

Současně soud připomíná, že žalobce v průběhu správního řízení nijak nenamítal, že by mu místo správního vyhoštění měla být udělena povinnost opustit území. Žalované tak nevznikla povinnost se k této problematice vyjadřovat. Přiměřeností správního vyhoštění se pak žalovaná zabývala na straně 6 až 8 napadeného rozhodnutí. Zdejší soud proto uzavírá, že rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.

17. Soud má za to, že žalovaná řádně dostala své povinnosti zjistit skutečný stav věci v rozsahu podle § 3 správního řádu. Žalovaná si obstarala všechny nezbytné podklady podstatné pro rozhodnutí. Žalobce byl vyslechnut správním orgánem prvního stupně dne 13. 5. 2025 za přítomnosti tlumočníka a dostal prostor se k věci vyjádřit a uvést skutečnosti, které považuje za nezbytné. Dne 10. 6. 2025 byla rovněž vyslechnuta družka žalobce. Žalobce byl následně vyrozuměn o tom, že správní orgán prvního stupně ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí o správním vyhoštění, a poučen o tom, že má právo činit důkazní návrhy a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve lhůtě pěti dnů od doručení vyrozumění (zástupci žalobce doručeno dne 16. 7. 2025). Žalobce tohoto svého práva nevyužil a doplnění podkladů pro rozhodnutí nežádal. Podané odvolání bylo toliko blanketní, a tedy neobsahovalo žádné nové relevantní skutečnosti k objasnění skutkového stavu. Soud shledal, že žalobce měl prostor k tomu, aby se mohl s podklady pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně seznámit a doplnit je či navrhnout jejich doplnění. Pro úplnost soud poznamenává, že součástí podkladů pro rozhodnutí je také závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 23. 6. 2025 o tom, že žalobcovo vycestování do Vietnamu je možné. Skutkový stav byl tedy zjištěn dostatečně.
18. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců platí, že *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území [České republiky] nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
19. V nyní řešené věci soud především zdůrazňuje, že žalobce mimo jakoukoli pochybnost naplnil podmínky shora citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť na území České republiky i Evropské unie pobýval bez potřebného víza či platného oprávnění k pobytu v době od 2. 1. 2020 do 30. 4. 2025 (tj. více než pět let). Tato okolnost, které si ostatně žalobce byl plně vědom, nebyla předmětem sporu (resp. žalobních námitek), a soud se jí proto více nezabýval.
20. Z § 119a odst. 2 téhož zákona vyplývá, že *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
21. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

22. Citovaná ustanovení stanovují správním orgánům povinnost zabývat se možnými dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince. Přitom je třeba vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45).
23. Tato judikatura jednoznačně konstatuje, že se v rámci správního vyhoštění prostřednictvím principu proporcionality vyvažují zájmy cizince na jedné straně a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé. V rozsudku ze dne 3. 10. 2014 ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10, Evropský soud pro lidská práva vyslovil, že „*důležitým hlediskem je, zda byl rodinný život založen v době, kdy si zúčastněné osoby byly vědomy, že imigrační status jednoho z nich je takový, že trvání tohoto rodinného života v hostitelském státě bude již od počátku nejisté. Podle ustálené judikatury soudu v takovém případě platí, že vyhoštěním rodinného příslušníka – cizince dojde k porušení článku 8 jen za výjimečných okolností*“ (důraz doplnil soud). Tyto závěry převzala i rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu: „*Soud též připomíná, že pokud cizinec založil či prohluboval svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života pouze výjimečně*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31). Podobně v rozsudku ze dne 24. 3. 2023, č. j. 3 Azs 231/2021-43, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*v situaci, kdy je prokázáno, že partnerský vztah vznikl v době nelegálního pobytu stěžovatele na území ČR, nemohli partneři důvodně předpokládat, že stěžovatel bude moci na území ČR setrvat, a otázka posouzení existence a intenzity trvalého partnerského vztahu tak není zásadní*“.
24. Pro rozhodnutí v nyní řešené věci nebylo s ohledem na výše uvedené nutné, aby správní orgán blíže zkoumal existenci partnerského vztahu mezi žalobcem a jeho družkou. Pokud totiž žalobce ve správním řízení nezpochybňoval, že jím tvrzený vztah s občankou České republiky měl vzniknout v době, kdy na území pobýval neoprávněně (vztah započal koncem roku 2024, žalobce však na území pobýval nelegálně již od 2. 1. 2020), bylo namísto ověřit především existenci výjimečných okolností ve smyslu výše citovaného rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*. Pokud žalobce žádné výjimečné okolnosti týkající se jeho rodinného života, konkrétně jeho vztahu s občankou České republiky, netvrdil, ani jinak ze správního spisu neplynuly, bylo již další dokazování stran jeho partnerského vztahu pro účely vydání rozhodnutí o správním vyhoštění zcela nadbytečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21).
25. K pojmu výjimečných okolností soud dodává, že ve světle judikatury za výjimečné okolnosti nelze považovat „*to, že [...] žalobci ve vycestování brání citová vazba k družce, péče o společnou domácnost a překážka nemožnosti sdílení společné domácnosti*“ (srov. bod 22 rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 11. 2023, č. j. 54 A 8/2023-55). Výjimečné okolnosti svědčící pro nepřiměřenost správního vyhoštění v případech vědomého budování rodinného života v nejistých podmínkách Nejvyšší správní soud příkladmo charakterizoval jako „*nezbytnost zvláštní péče (kterou by vyžadoval stěžovatel, či naopak skutečnost, že stěžovatel by byl nucen poskytovat zvláštní péči některému členu rodiny), nebo nepřiměřenou délku zákazu pobytu spolu s nemožností přesídlení celé rodiny, např. v případě, mají-li ostatní členové rodiny jinou státní příslušnost či neznají-li jazyk domovské země vyhošťované osoby*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud s odkazem na příslušnou

judikaturu Evropského soudu pro lidská práva uvedl: „Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu [...] Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správním vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020-40).

26. Soud tedy shrnuje, že žalobce ve správním řízení uvedl, že svůj vztah s družkou měl začít realizovat asi půl roku před výsledkem konaným dne 13. 5. 2025, tj. koncem roku 2024. V té době žalobce nedisponoval žádným pobytovým oprávněním. Také žalobcova družka T. N. N. při výsledku dne 10. 6. 2025 vypověděla, že jí žalobce sdělil, že je zde nelegálně asi pět let. Oba si tak byli plně vědomi toho, že zakládají vztah v době, nemohou důvodně předpokládat, že žalobce bude moci na území České republiky setrvat. Od této skutečnosti se pak odvíjí i závěr o nemožnosti charakterizovat zásah do tohoto rodinného života jako nepřiměřený. Žalobce v průběhu předchozího řízení neuvedl žádnou výjimečnou okolnost (zejména zájmy dítěte, nezbytnost zvláštní péče apod.), která by ospravedlňovala hodnotit zásah jako nepřiměřený; ani správní orgány či soud, takovou okolnost neshledaly.
27. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32, potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat podle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle zmíněného rozsudku „tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) ‚imigrační historii‘ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45). Je tedy v prvé řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. [...] Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu [...] Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného

zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti“.

28. V této souvislosti soud rovněž poukazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, podle něhož „samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby [...] automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR“ (srov. např. i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2025, č. j. 3 Azs 218/2024-32).
29. Správní orgány se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců podrobně a přezkoumatelně zabývaly. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce od 2. 1. 2020 pobýval na území České republiky nelegálně. Na území České republiky má družku, se kterou tvoří pár asi půl roku, společnou domácnost zatím nesdílí. Z obsahu spisové dokumentace soud dále zjistil, že žalobce v České republice nemá žádné příbuzné, jakož ani žádné kulturní, ekonomické, pracovní či společenské vazby. Od ledna 2025 je rozvedený a jeho bývalá manželka a dvě nezletilé děti žijí ve Vietnamu. Žalobce též neuvedl žádné zdravotní problémy ani jakékoli potíže, které by jej v jeho domovské zemi stíhaly. V nyní řešené věci tak neexistuje žádná objektivní překážka vycestování žalobce zpět do jeho domovského státu.
30. Soud přitom nepochybně fakt, že žalobce má na území České republiky družku. Nicméně je v tomto ohledu třeba zdůraznit, že žalobce na území České republiky budoval tento vztah v době, kdy zjevně nedisponoval žádným pobytovým oprávněním – tj. za zásadně nejisté pobytové situace jeho nelegálního pobytu na území, a musel si být tudíž plně vědom toho, že mu může být jeho neoprávněný pobyt na území České republiky kdykoli ukončen, a to se všemi důsledky, které se k takovému ukončení vážou. Žalobce proto za daného stavu nemohl legitimně očekávat, že bude mít možnost setrvat v České republice a vést zde svůj partnerský život (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43, nebo ze dne 30. 1. 2019, č. j. 1 Azs 373/2018-23). Pokud si tak žalobce partnerský život fakticky budoval v době, kdy věděl (resp. i jeho družka), že pobývá na území nelegálně, musel počítat s tím, že bude nucen žít od své družky odděleně. Přestože soud nijak nepochybně fakt, že nemožnost realizovat soukromý a rodinný život na území České republiky představuje jistý zásah do rodinného a soukromého života žalobce, nejedná se o zásah intenzivní, který by bylo možno vzhledem ke všem okolnostem daného případu považovat za nepřiměřený.
31. Jinými slovy, soud nepochybně jisté dopady správního vyhoštění do partnerského vztahu žalobce. V kontextu dříve popsaného komplexního posuzování zájmu jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu (České republiky) na dodržování platných právních předpisů týkajících se pobytu cizinců na jejím území, které žalobce nepochybně porušil svým dlouhodobým nelegálním pobytem na území, je však soud toho názoru, že v nyní řešené věci jsou dány takové relevantní okolnosti, že nadepsaný zájem státu najisto převažuje nad případným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. V této souvislosti je tak nutno hodnotit nejen existenci a intenzitu rodinných vazeb a soukromého života cizince, ale i existenci nepřekonatelné překážky vzhledem k rodinnému či soukromému životu v

zemi původu, spočívající např. v nemožnosti rodinného příslušníka (zde družky žalobce) následovat cizince do země jeho původu (srov. zejména rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 31. 1. 2006, ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99). V případě žalobce žádná taková překážka shledána nebyla. Dále je třeba upozornit na skutečnost, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07). Na základě všech shora uvedených skutečností tak soud v nyní řešené věci nevyhodnotil zásah uloženého správního vyhoštění v délce tří let do partnerského života žalobce jako nepřiměřený, a proto neshledal danou žalobní námitku důvodnou.

32. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, vyslovil, že „otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení“. Samotné správní rozhodnutí tedy podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, č. 416/2004 Sb. NSS).
33. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území, zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce, přihlédly k závažnosti protiprávního jednání žalobce (k délce neoprávněného pobytu) a k nutnosti výchovného efektu. Vzaly v potaz také skutečnost, že žalobce spolupracoval a poskytl veškerou potřebnou součinnost při objasnění jeho protiprávního jednání. S ohledem na uvedené soud shledal, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států, v délce tří roků, jsou v dané situaci (více než pětiletý vědomě nelegální pobyt na území) zcela adekvátní a dostatečně odůvodněné. Dané opatření nijak nevybočuje z rámce možné zákonné sazby, která činí až pět let. Správní vyhoštění v délce tří let bylo uloženo ve třech pětinách zákonného rozmezí. Vzhledem k délce žalobcova vědomého nelegálního pobytu (pět let) to rozhodně nelze považovat za nepřiměřené.
34. Obecnému tvrzení žalobce, že vůči němu mělo být použito méně citelné opatření jako např. uložení povinnosti opustit Českou republiku, soud nepřisvědčil.
35. Podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který*
 - a) *neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009; totéž platí i pro cizince, který má být předán podle přímo použitelného předpisu Evropské unie a kterému je umožněno dobrovolné vycestování,*

- b) je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně; to neplatí, pokud by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo
- c) je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života (důraz doplnil soud).
36. Z odstavce 2 téhož ustanovení vyplývá, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá
- a) cizinci staršímu 15 let, který nevyužil možnosti dobrovolného návratu podle zákona o azylu, jestliže
1. bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, protože cizinec neposkytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebo
 2. nevystoval po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany nebo po ukončení poskytování mezinárodní ochrany ve lhůtě uvedené ve výjezdním příkazu nebo ve lhůtě 30 dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen,
- b) cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nebo
- c) cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění (důraz doplnil soud).
37. Soud konstatuje, že žalobce podmínky pro překvalifikování správního vyhoštění na rozhodnutí o povinnosti opustit území nesplnil. U žalobce přicházely v úvahu toliko podmínky uvedené v § 50a odst. 2 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu jakožto občan Vietnamské socialistické republiky nebyl oprávněn. Tuto skutečnost žalobce nijak nezpochybňoval. Byl tedy dán důvod pro zahájení řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, což vylučuje možnost užití § 50a odst. 2 písm. c) téhož zákona. Policie tak postupovala v souladu se zákonem, pokud se žalobcem dne 23. 7. 2024 zahájila řízení o správním vyhoštění.
38. Ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn [důvod pro správní vyhoštění § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců]. Rozhodnutí o správním vyhoštění současně podle odůvodněných závěrů žalované nepředstavovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Proto nemohl být v žalobcově případě použit ani § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Nebyly tak splněny podmínky k tomu, aby se mohlo uvažovat o překvalifikování správního vyhoštění na rozhodnutí o povinnosti opustit území.
39. K podobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud, který v usnesení ze dne 19. 3. 2024, č. j. 6 Azs 249/2023-20, uvedl, že § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze použít

„pouze v případě, že by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění, s nímž je spojen zákaz vstupu na území členských států Evropské unie po stanovenou dobu, byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života“. Taková situace však v nyní řešené věci nenastala.

40. Také v usnesení ze dne 14. 3. 2024, č. j. 3 Azs 33/2023-38, Nejvyšší správní soud poukázal na to, že *„setrvale judikuje, že zákon o pobytu cizinců předpokládá vydání rozhodnutí o správním vyhoštění tehdy, nastane-li některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to za předpokladu, že správní vyhoštění nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27, či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017-29). Jestliže tedy správní orgány dospěly k závěru, že správní vyhoštění stěžovateli nezpůsobí nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, neměly možnost uvážení, zda zvolí postup spočívající ve správním vyhoštění nebo ‚pouze‘ v uložení povinnosti opustit území“.* Stejně tak v nyní řešené věci byly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění a toto rozhodnutí nemělo podle odůvodněných závěrů žalované nepřiměřený dopad do žalobcova soukromého a rodinného života, tudíž správní orgány nemohly namísto správního vyhoštění uložit povinnost opustit území.
41. Pro úplnost soud dodává, že důvodem nepřiměřenosti správního vyhoštění nemůže být jen to, že by pro žalobce bylo příznivější, kdyby mu správní orgány uložily povinnost opustit území. Takový postup by byl totiž příznivější pro jakéhokoli cizince, u něhož nastaly důvody pro správní vyhoštění, a výše citovaný § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců by tak zcela ztratil smysl.
42. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a procesně úspěšné žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 26. ledna 2026

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.